

— Κάμε τὴν δουλιὰ σου—Γιῶργη,—ἀπεκρίθη ὁ σκοπὸς,—φυγὴ δὲν φαίνεται!

Οὕτως ἐνόμιζε τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον· ἀλλ' ὅμως αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας κ. Μικέλης, ἔτυχε νὰ ἐξετάζη τὸν ἥλιον, ὅστις ἔδωκε τότε ὀπισθεν τοῦ λόφου ἐκείνου, καὶ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου του εἶδε τὸν μικρὸν κλέπτῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ τὸν σὺντροφόν του χρησιμεύοντα ὡς σκοπὸν. Τὸ τηλεσκόπιόν του τοὺς ἔφερε τόσο πλησίον, ὥστε ὁ κ. Μικέλης τοὺς ἔβλεπεν ὡς νὰ ἦσαν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετ' αὐτόν· ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου των ἦτο τόσο καθαρά εἰς αὐτόν, ὥστε ὅταν ἐφέρθησαν ἐνώπιον τῆς ἀστρονομίας τὰ ἀνεγνώρισε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παιδιῶν, ἃν καὶ τὸ διάστημα τοῦ λόφου ὅπου τὸ ἀστεροσκοπεῖον ἦτο περισσώτερον πῶν ἑπτὰ μιλίων, ἢ δύο ὥρων καὶ ἐπέκεινα. Οἱ μικροὶ κλέπται δὲν ἐφρατάζοντο τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ δὲν ᾔδοναντο καὶ νὰ διαρῦναι τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τηλεσκοπίου.

Ἄλλ' ὅμως ἐκτὸς τοῦ κ. Μικέλῃ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὀφθαλμὸς ἐπ' αὐτῶν—ὀφθαλμὸς μεγαλειότερος καὶ ὀξύτερος, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐκεῖνος τοὺς ἠκολούθει πανταχοῦ—ἦτο ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἐπάνω ὅλων ἡμῶν. Βλέπει τὴν νύκτα ὡς καὶ τὴν ἡμέραν—Βλέπει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας—Βλέπει τὰς πράξεις καὶ βλέπει τὰς καρδίας ἡμῶν—Μὰ βλέπει κατ' ὄνομα—μὰς γνωρίζει κατ' ὄνομα.—Ὁ κ. Μικέλῃς δὲν ἐγνώριζε τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ἐκείνων, ἀλλ' ὁ Θεὸς γνωρίζει πάντας κατ' ὄνομα.

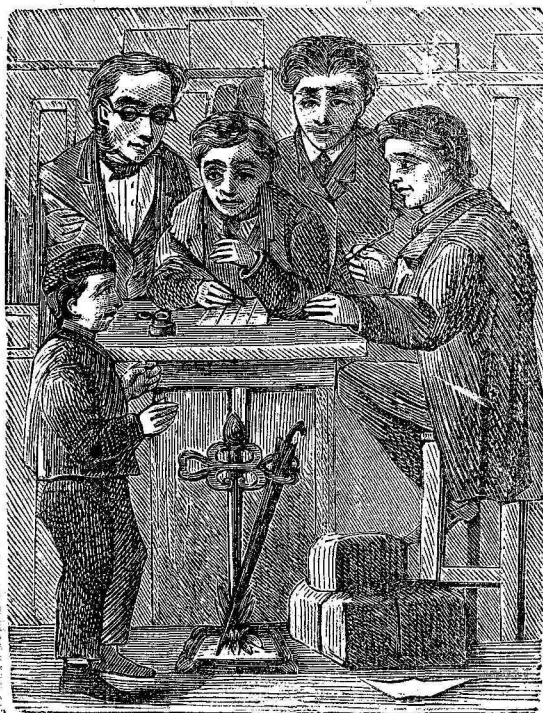
ΣΠΕΙΡΕΙΝ ΕΠΤΑ ΚΟΚΚΟΥΣ.

Ἐρωτηθεὶς ποτε ἄγριος τις Ἀμερικανὸς διὰ τί, ὅταν σπέρνῃν ἀραβόσιτον βάλαν ἐπὶ τὰ σπείρα ἢ κόκκους ὁμοῦ;—διότι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος,—θέτομεν ἓνα διὰ τὰς κουρούνας, ἄλλον διὰ τοὺς σκώληκας, ἕτερον διὰ τοὺς σκιοῦρας, ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ἀναμένομεν καρπὸν.

Οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι μὰς διδάσκουσιν ἐν μάθημα, ὅτι δηλ. πρέπει νὰ σπέρνωμεν καλὸν σπέρμα ἐν ἀφθονίᾳ, νὰ μὴ δυσανασχετῶμεν δὲ ἐὰν ὅλος οὗτος ὁ σπόρος δὲν φέρῃ καρπὸν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὰς λέγει, ὅτι τινὲς κόκκοι τοῦ καλοῦ σπόρου θὰ πέσουν εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ καταπατηθοῦν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ φαγωθοῦν ὑπὸ τῶν πετηνῶν καὶ δὲν θὰ βλαστήσουν· ἄλλοι εἰς τὰς πέτρας καὶ θὰ βλαστήσουν, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ῥίζαν θὰ καυματοῦν ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἄλλοι μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν καὶ θὰ πνιγοῦν ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ τινὲς θὰ πέσῃν εἰς καλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν καὶ οὗτοι θὰ φέρουν καρπὸν τινὲς τριάκοντα, ἄλλοι ἐξήκοντα

καὶ ἄλλοι ἑκατὸν. Ὁ σπείρων μὲ φειδωλίαν,—λέγει ἡ Γραφή,—μὲ φειδωλίαν θέλει θερίσει, καὶ ὁ σπείρων μὲ ἀφθονίαν, ἀφθόνως θέλει θερίσει.

— Ὑπάρχει ἐδῶ χαμμία ἐργασία διὰ κἀνὲν μικρὸν παιδίον;—ῥώτησε παιδίον τι εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος.

— Καὶ ποῖον εἶναι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἐργασίαν; ῥώτησεν εἰς τῶν γραφέων.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Σὺ! ἐφώνησεν ἄλλος τις ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ καταστήματος· ἀκόμη δὲν ἐβγήκες ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ ζητεῖς ἐργασίαν; Καλλίτερα νὰ υπάγῃς εἰς τὸν οἰκόν σου καὶ νὰ ἡσυχάσῃς.

— Θέλω νὰ κάμω καὶ τι πρὸς βοήθειαν τῆς κυρούλας μου, ἢ ὁποῖα φροντίζει δι' ἐμέ, —εἶπε τὸ παιδίον· μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμούς· εἶναι γράφια καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐργάζηται πολλὰ, ἐνῷ ἐγὼ ἐμπορῶ.

— Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐτοιμότης τῶν λόγων τοῦ παιδίου ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν ὅλων καὶ ἀμέσως συνηγορήθησαν περὶ αὐτοῦ διάφοροι νεανίαι, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ τὸ ἀστεύουνται· ἀλλ' ἐκεῖνο χωρὶς νὰ ἐντραπῇ ἢ δευσιδίαση ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ ἂν ὑπῆρχεν ἐργασία.

— Μὴ πειράζετε τὸ παιδίον, ἐφώνησεν εἰς τῶν κυρίων τοῦ καταστήματος—εἶναι εὐγενὲς παιδίον· ἔπειτα δὲ στραφείς πρὸς αὐτὸ, λάβε τέκνον μου τὰ χρή-

ματα ταῦτα. — εἶπε, — καὶ ὕπαγε εἰς τὴν κυρούλαν σὴ· εἶσαι μικρὸς ἀκόμη καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐργασθῇς· δὲν μᾶς κάμνεις.

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε, — εἶπε τὸ παιδίον, ἐγὼ δὲν ἔλλαβον νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην, ἀλλ' ἐργασίαν καὶ χαιρετήρας εὐγενῶς, ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

— Ἰδετε τὸ παιδίον ἐκεῖνο; — εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, — μετ' ὀλίγα ἔτη, ἂν ζήτη, θὰ γείνη μεγάλος ἀνὴρ.

Καὶ τῷ ὄντι· τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον· τὸ ὅποιον φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν ἱστάμενον καὶ ζητοῦν ἐργασίαν, κατέστη μετ' ὀλίγα ἔτη διευθυντὴς μιᾶς τῶν μεγίστων τραπεζῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τοιοῦτοι εἶναι οἱ καρποὶ τῆς φιλεργίας καὶ τιμότητος καὶ συμβουλευόμενοι ὅλους τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίδας νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ Οὐίλσονος.

ΒΟΥΤΥΡΟΦΟΡΑ, ΑΡΤΟΦΟΡΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΟΦΟΡΑ ΔΕΝΔΡΑ.

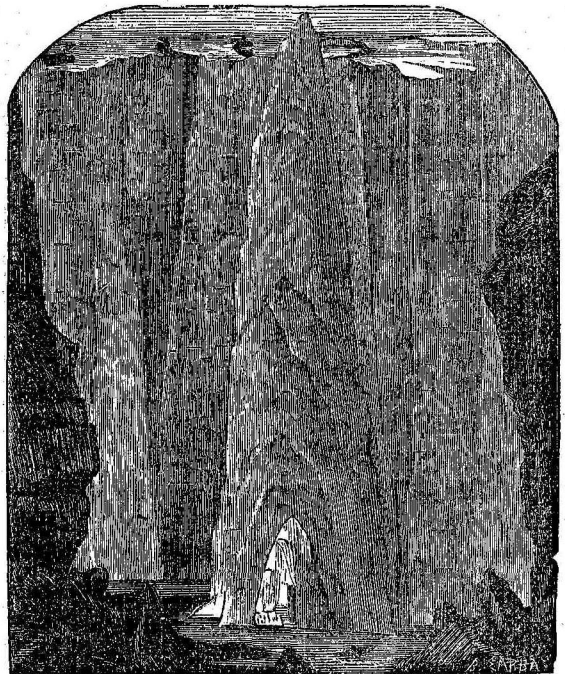
Οἱ περιηγηταὶ διηγοῦνται περὶ πολλῶν περιέργων δένδρων, τὰ ὅποια εὗρον εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου· τὸ περιεργότατον πιθανὸν πάντων εἶναι τὸ γαλακτοφόρον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς· ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ δὲν περιμένει τις πολλὴ ἀπ' αὐτὸ, διότι φύεται ἐπὶ γυμνῶν βράχων μὲ τὰς ῥίζας κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνω τῆς ἐπιφανείας καὶ γυμνὰς καὶ μὲ φύλλα ξηρὰ καὶ δερματοειδῆ· ὁ κορμὸς ὅμως εἶναι τὸ δοχεῖον παχέως τινὸς γαλακτοειδοῦς ὑγροῦ λίαν θρεπτικοῦ καὶ εὐχαρίστου τὴν γεῦσιν καὶ ὁσμὴν. Τὸ ῥευστὸν τοῦτο ῥεεῖ ἐν ἀφθονίᾳ, ὅταν τὸ δένδρον κοπῇ, ἰδίως κατὰ τὴν πρωΐαν. Οἱ ἐντόπιοι τὸ ἀγαποῦν πολλὴ καὶ τὸ τρώουσι μὲ ἄρτον ὅπως ἡμεῖς τρώομεν τὸ γάλα καὶ τὸ πρόσφατον βούτυρον.

Βουτυροφόρα δένδρα εὗρέθησαν ἐν ταῖς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν· Ταῦτα παράγουσι σπόρον, ὅστις βραζόμενος παρέχει ἐξαίρετον βούτυρον, τὸ ποῖον ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυριωτάτων ἀντικειμένων ἐμπορίου εἰς τὰς μεσογείους χώρας· διατηρεῖται δὲ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀνευ ἁλατος ἀκόμη καὶ εἰς τὰς θερμὰς ἐκείνας χώρας.

Τὰ ἀρτοφόρα δένδρα φύονται αὐτοφύως εἰς τὰς νήσους τῆς νοτίου θαλάσσης καὶ εἰς πολλὰς τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους. Ὁ καρπὸς εἶναι πράσινος, σαρκώδης καὶ ἰσομεγέθης μὲ πεπόνιον καὶ περιέχει δύο ἢ τρία καρδία· τὸ σαρκώδες μέρος εἶναι τὸ ὅποιον ἐκτιμοῦν πολλοὶ οἱ ἐντόπιοι· τρώγεται δὲ ψιτὸν καὶ εἶναι λευκόν, τρυφερὸν καὶ μαλακόν, παρομοιάζον μὲ τὴν ψίχαν ψωμίου.

Ἡ Βραζιλία παράγει εἰδὸς τι δένδρου, τοῦ ὁποῖου ὁ φλοιὸς ἀποχωρίζεται εὐκολώτατα εἰς ἰσχυρὰς ἕνας ἢ κλωστὰς, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται πολλοὶ εἰς τὴν σχοινοποιίαν.

Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν στρέψῃς τὸ βλέμμα ἐν τῷ κόσμῳ, καθ' ἅπασαν τὴν δημιουργίαν, βλέπεις τοσαύτας σαφεῖς ἀποδείξεις τῆς θείας φροντίδος καὶ συλλογισμοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὅποια δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ καταστήσῃσι βαθύτερα τὰ αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνης μας, διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην του.

ΚΟΙΤΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΟΛΟΡΑΔΟΥ

Μεταξὺ τῶν φυσικῶν θαυμασίων, τὰ ὅποια ἀπαντᾷ τις ἐν Ἀμερικῇ εἶναι καὶ τὰ φαντασιώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ σχήματα τὰ ὅποια τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν σχηματίζουν κατὰ τὴν ροήν των. Ἐκ τούτων δὲ τὰ μεγαλοπρεπέστατα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Κολοράδου σχηματισθέντα. Ὁ ποταμὸς οὗτος ῥεῖν διὰ χώρας ἐκ πορολίθων κατέφαγε τοὺς βράχους διὰ τῆς ὀρμητικότητος τῶν ρευμάτων του καὶ τῆς φύσεως τῶν πετρῶν τούτων καὶ ἐσχημάτισε λαγκαδιὰν ἢ χαράδραν 400 μιλίων τὸ μήκος, τὰ πλάγια τῆς ὁποίας, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας, εἶναι ὡς τεῖχη κατακάθετα 3600 ποδ. τὸ ὕψος!

Εἰς τὰ μέρη ὅπου ὁ ποταμὸς στρέφεται ἔχει σχηματίσει πολυποίκιλα καὶ φαντασιώδη σχήματα ἐκ τῶν βράχων τούτων· ὡς λ. χ. φροῦρια, πύργους, ἐκ